



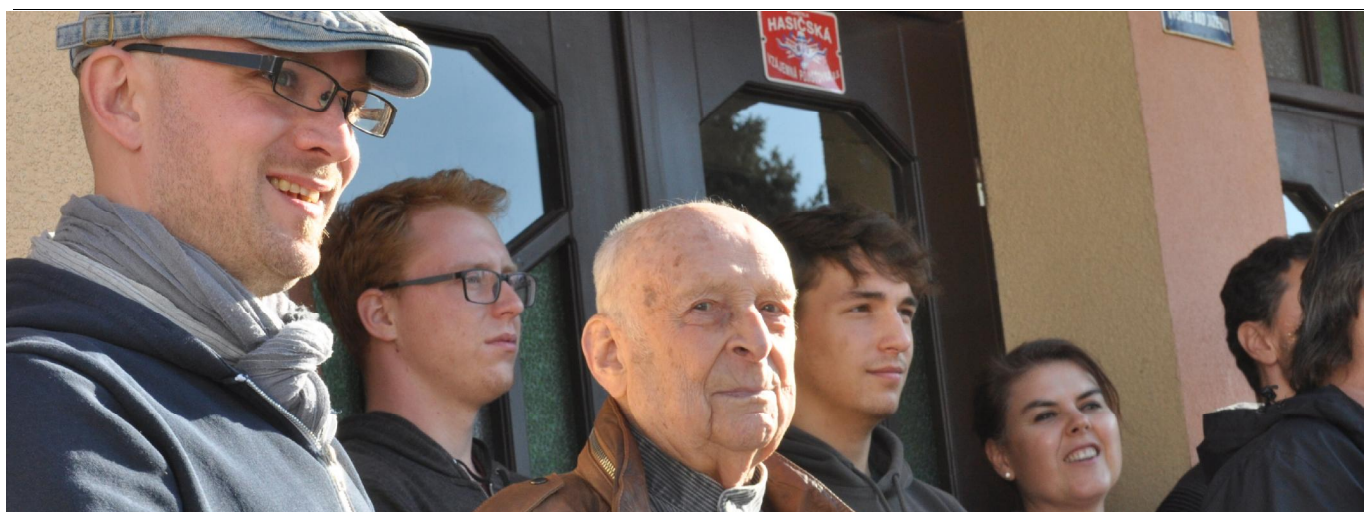
VĚTRNÍK



Ročník XLIX.

Pondělí 15. října 2018

číslo 4.



Obdivuji vás a děkuji

Jaroslav Vondruška za SČDO a Karel Bárta za přípravný výbor KDP přivítali rukou společnou a nerozdílnou divadelníky z Libochovic a herce Stanislava Zindulku, který se stal hostem včerejší odpolední besedy. Alena Burdová řekla, že se po více jak dvanácti letech opět všichni těšili na návštěvu vysoké přehlídky, na které byly vlastně po roce 2002 tři-krát rychle za sebou a pak následovala dlouhá pauza. Pozvala přítomné večer do divadla a pozvánku osladila koláči z libochovické pekárny, ač si uvědomovala, že přivést koláče před konkurenční pekárnu je trochu nošením dříví do lesa.

Stanislav Zindulka, rodák z nedaleké Jilemnice, konstatoval, jak moc rád je Vysokém nad Jizerou, na přehlídce, která je hodně známá a respektovaná. „Gratuluji vám k tak báječné letité akci. Přeji vám, ať dlouho vydrží, a jsem rád, že jsem mohl do svého rodného kraje za vámi přijet. Obdivuji vás a děkuji,“ pozdravil všechny známý herec a pozval je k návštěvě odpolední besedy.

Zdůraznil, že i on vzešel z rodiny, která se věnovala ochotnickému divadlu, ochotníky vždy ctěl a rád s nimi také hrával. Jako příklad uvedl boheradický soubor, s nímž byl v kontaktu v době svého působení v brněnském Divadle bratří Mrštíků. Sám vychoval i řadu profesionálních herců a prý měl štěstí na velmi nadané - k jeho studentům patří například Libuše Šafránková nebo Oldřich Kaiser. (jn)

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	Český děják	velký sál
9:00		
9:00	Sloupnice	
9:30	seminář	malý sál
11:30	loučení Libochovice	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISS - DM
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Monology a dialogy	před divadlem
15:00	vítání Sloupnice	před divadlem
17:00	Defilé Pohárku SČDO	velký sál
18:00		
18:00	Monology a dialogy	
20:00	Český děják	velký sál
20:30		
21:00	Sloupnice	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda

Recenze: Lenka Lázňovská

Anton Pavlovič Čechov: Můj strýček, Jeho Excelence

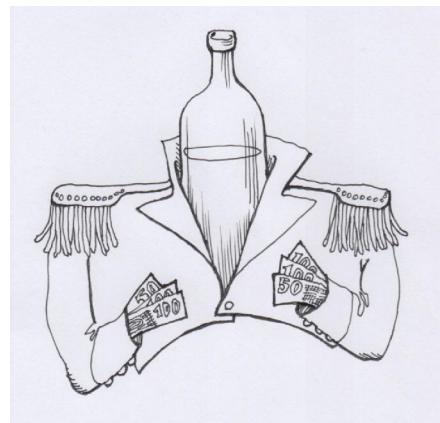
Divadelní spolek Scéna Libochovice

Po dvanácti letech se na prkna divadla Krakonoš vrátila Scéna Libochovice. Před lety zde uvedli českou klasiku Naše furianty, včera jsme viděli inscenaci ruského klasika. Jeho povídka Můj strýček, Jeho Excelence patří mezi groteskní satirické povídky, které se programově hlásí ke Gogolovi. Má všechny základní charakteristické znaky autorova rukopisu: je nedějová, autor své postavy i prostředí charakterizuje detailem a důležitá je především atmosféra. To, že navazuje na Gogola (příběh sám odkazuje na Gogolova Revizora), napovídá zároveň o jejím tématu.

Čechova, jako v celém díle, zajímá člověk ve společnosti, zde konkrétně na protikladu strýčka, carského úředníka z Moskvy, a rodiny jeho venkovské sestry. Je to vlastně anekdota. Nabízí se totiž i jiné uchopení tématu – nepřijel generál Chvostov za sestrou už s úmyslem vytáhnout z ní peníze na svou dovolenou v Karlsbadu a své jednání tomu

nepodřizuje?

Inscenace, která už některými přehlídkami prošla, nabízí velmi zajímavý divadelní úkol. Její předlohou je totiž rozhlasová drammatizace Jiřího Strnada, který pořídil rovněž její český překlad. Takže je třeba ji zdivadelnit, což při její malé dynamice není jednoduchý úkol. Je třeba říci, že se Alena Burdová s tím docela statečně poprala. Podařilo se jí inscenaci dobře typově obsadit, pět hlavních postav - Chvostov, jeho sestra, domácí učitel, správce Dutyrev a jeho žena - jsou i jako komické typy čitelní, u pojetí Chvostova (Jiří Dědourek) můžeme mluvit až o groteskní stylizaci. Najdeme zde řadu režijních nápadů, rychlé a zajímavé přestavby, světelné střihy, odchody a příchody inscenací nerozbíjejí. Trochu se včera zpožďovaly hudební předěly, které ji měly rytmizovat. Režisérka vědomě usilovala o mimoslovní jednání, a pokud to vychází (viz situace, kdy opilý



Chvostov svádí Naděždu Petrovnu a nakonec upadne na její hrud), posiluje to komičnost kusu. Inscenaci zalidnily další postavy a ruské reálie vytvořily základní charakteristiku prostředí. Tento kompars však plní i důležitou roli opět mimoslovního komentáře a jednání proti textu (viz scéna s jehňátko a závěrečné společné vyhnání Chvostova). Takže se vlastně soubor na cestě k divadelnosti původně nediva-





delní předlohy dostal docela daleko. Přesto to nestačí.

Na otázku, proč tomu tak je, se nabízí několik vysvětlení. Základem jsou určité divadelní situace, které by měly mít téma, tah ústící do pointy. Pokud se to podaří, znovu připomínám situaci, kdy Chvostov navštíví byt správce a za přítomnosti také učitele a syna své sestry Mítěnky (Kristián Valeš opět ukázal svou schopnost přirozené existence na jevišti) svádí správcovu ženu a přitom neustále chlastá, situace má jasné téma a dramatický oblouk je rovněž jasný. Všechny postavy jednají ať už slovně nebo mimoslovně. Situace má přitom jasný komediální temporytmus, který vlastně inscenaci jako celku docela chybí. Takhle udělaná situace byla snad v celé inscenaci jediná. Ona se rozpadala spíše

na monology a dialogy, stojící téměř samy o sobě. Dalším problémem je herecký styl a jeho sjednocení. Najdeme zde groteskní nadsázku u Chvostova, ostatní postavy jsou trochu rozpolcené. O nadsázku se občas pokouší rovněž představitel domácího učitele Vít Kotě i správce Lukáš Burda. Dámy byly včera spíše někdy až civilně realistické. To je patrně příliš velký stylový rozptyl. Je otázkou, zda je zcela jasná postava Mítěnky, který na jedné straně projevuje zřetelný zájem o boje a násilí, na druhé straně mu záleží na jehňátkách. Možná by inscenaci prospělo, kdyby soubor hrál s výkladem, že Chvostov jedná s jednoznačným úmyslem vyprovokovat sestru, aby mu dala peníze. Inscenace by tak dostala další rovinu a nebyla tak čitelně

předvídatelná.

Divadelní práce na předlohách, které původně nebyly určeny pro divadlo, je určité obecný problém, s nímž se tu a tam může potkat každý soubor. Díky Libochovickým jsme měli možnost o něm uvažovat. A za to vám děkujeme, přátelé.

KDP mladým

Včera jsme zhlédli zdramatizovanou povídku od Antona Pavloviče Čechova ve ztvárnění divadelního spolku Scéna Libochovice. Do celého příběhu jsme se nějak nemohli vžít, pokud tedy vůbec nějaký příběh tato hra měla. Myslíme si, že téma mohlo být vybráno lépe pro dnešní dobu, protože nás to moc neoslovilo. Musíme však pozvednout výkony herců, jak generála, tak i malého chlapce, kteří se do svých rolí vžili velmi dobře. Herci také dobře komunikovali s diváky a mluvili dostatečně hlasitě, i když pár přerekům se nevyhnuli. Kostýmy do doby zapadly a dobře vystihovaly jednotlivé společenské vrstvy. Kulisy by bylo lepší podle nás přestavět, aby byla rozdělená scéna domu a zahrady, protože jsme se občas neorientovali, kde se situace odehrává. Hudbu by bylo lepší postupně snižovat a zvyšovat, aby celý děj byl plynulý.

Satira je dobře v příběhu zvýrazněna na několika postavách, jak u generála hlubokým hlasem a břichem, tak např. u učitele, který se přes své brýle a ukazovátka snaží za jakoukoli cenu zaujmout. Celkově bychom shrnuli inscenaci do věty: „Ani dobří herci ti nezaručí dobrou hru, když sis vybral nevhodné téma.“

Půdička

Shodli jsme se, že hrát Čechova nemusí být záležitost výpovědi jen o ruském charakteru. Hledali jsme pojmenování stylu i žánru, ve kterém se celá inscenace pohybovala. Přesnější odpověď jsme nenašli. Míra stylizace nebyla důsledná, tím pádem vážlo tempo, občas jsme i nerozuměli textu. Předpokládáme, že se souboru nepodařilo zahrát představení tak, jak by si sami přáli.



Rozhovorový monolog

Někdy se tak pustíte do přípravy rozhovoru a on plyne, otázka střídá odpověď, prostě živý dialog. A někdy načnete rozhovor a váš protějšek vám otázky snad čte přímo z mysli. Tak tomu bylo i v případě rozhovoru s režisérkou libochovického souboru Scéna, Alenou Burdovou. Když jsme se setkali, položil jsem pouze první otázku. Všechny další zůstaly nevyslovené, ač byly zodpovězené. A tak moc nevím, zda vám předkládám skutečně rozhovor, je to spíše monolog. Inu, posuďte sami.

Do Vysokého jste postoupili z Josefova Dolu. Jak jste představení dlouho připravovali?

Příprava trvala snad čtyři roky. Můj strýček, Jeho Excelence je kratičká, čtyřicetiminutová aktovka, a tak jsme stále váhali, zda ji skutečně máme inscenovat, zda ji vůbec bude možné přenést na jeviště, jelikož původně jde o rozhlasovou hříčku. Krátké scény obsahující jednu dvě repliky rychle mění prostředí, takže se do inscenování nikomu moc nechtělo.

Celé to bylo takové rozpačité. A tak první rok připravovaného kusu bych nazvala obdobím tápaní. Druhý rok jsme začali text číst pozorněji a postupně jsme v něm nacházeli zalíbení. Čechov napsal vtipné situace, které výstižně komentují dobu jeho života, ale skvěle se hodí i do současnosti. Myslím, že se ve hře mnozí najdou. Postupně se nám hra líbila čím dál více, a tak jsme se rozhodli s konečnou platností - jdeme do toho naplno. Nyní Mého strýčka, Jeho Excelenci hrajeme dva roky. Kdosi nás někde viděl, představení se mu líbilo a poslal nás na přehlídku do Josefova Dolu. I tam jsme se líbili, a tak jsme tady.

Ve Vysokém jsme po delší době. Po roce 2002 jsme na zdejších jevišti vystupovali asi se třemi tituly a poté jsme měli asi dvanáctiletou pauzu. Tehdy jsme ve Vysokém hráli Naše furianty (pauza byla čtrnáctiletá, jak jsme zjistili v přehlídkové statistice. Naše furianty hráli Libochovičtí ve Vysokém v roce 2004 – pozn. aut.).

(PeHe)

VOBSKOČÁCI PŘÍSPĚVKY!

Zatím nemáme prostor pro valné hromadění či hromadné valení.

Ale máme komisi a ta to řeší.

NOČNÍKOVÉ PŘEDSTAVENÍ

Úterý 16. 10., 22.00 hodin

Vstupné 50 Kč

Vstupenky u pokladny

Všechny, kteří si myslí, že potřebují dohodit na jeviště, upozorňujeme, že vstupenky nejsou číslovány.

A tržba patří KDP.



Marie Brtková Trunečková: Číst scénář je dobrodružství

Režisérka divadelního představení Bedřich Smetana: The Greatest Hits, které v pátek sklídilo dvakrát bouřlivý potlesk diváků, Marie Brtková Trunečková by mohla na první pohled působit jako křehká dáma. Opak je ale pravdou, což by vám potvrdili nejen členové souboru, ze kterých dostane Mařenka i to, o čem sami nevědí.

Nejnovější divadelní kus Bedřich Smetana: The Greatest Hits je u diváků hodně oblíbený. Jak jste divadlo vybírala?

Dělám ráda představení s hudbou, u kterých se lidé smějí. To mě baví nejvíc, takže vždycky vybírám podle toho. I tentokrát. Mnohdy čtu ale scénář a myslím, že by to mohlo být dobré, ale jakmile nepřeskočí jiskra, jdu o scénář dál. Jiskra je důležitá.

I přesto, že tedy děláte ráda hlavně komedie, je ještě nějaký jiný žánr, který byste chtěla zkusit?

Samozřejmě něco je, ale já nic jiného neumím. Ne že bych si myslela, že mi tohle jde, ale dělám to nejraději.

Když čtete novou věc, máte hned vizi výsledné podoby divadla?

Po prvních pěti stránkách většinou ještě ne, ale za půlkou už zpravidla vím. V čem mám ale jasno hned, je obsazení rolí. Je pak obrovské dobrodružství číst to s představou konkrétních lidí.

Hra je plná notoricky známých písní. A i když je o Vysočácích známo, že to jsou skvělí zpěváci, neměla jste z toho strach? Jsou to přeci jen těžší kusy.

Vůbec ne. Ani na chvíli mě to nenapadlo. Strach z toho, že to neuzpívají, měli spíš oni. Mnohdy ani nevědí, jak krásně umí zpívat.

Tuto hudební komedii mohli diváci vidět už celkem dvanáctkrát. Sledujete vy divadlo po každé?

Ano, viděla jsem všechna představení. Vždycky stojím vřadu za diváky. Ale v pátek po večerním představení mě mrzelo,

že se všichni dívali na herce a nikdo neviděl mě, jak jsem se tetelila hrdostí.

Prozradíte nám na závěr, jestli už chystáte něco nového?

Už mám v hlavě nové divadlo, ale jaké, to neřeknu. V tomhle jsem dost pověřivá, takže se budete muset nechat překvapit

eli



Hercem chtěl být od svých pěti let

Jako pětiletý stál poprvé na jevišti. A právě tehdy se asi nevědomky rozhodl, že chce být hercem. Od té doby uplynulo 81 let. Kvůli přijetí na DAMU Stanislav Zindulka málem zemřel hladu.

„Vydal jsem se k přijímacím zkouškám, které byly tříkolové. Táta mě vybavil nějakými penězi, zkoušky začaly v červnu, pokračovaly o prázdninách a já neměl potravinové lístky na červenec. Bydlel jsem na studentské koleji, ale měl jsem hlad. Postupoval jsem jednotlivými koly a hlad se zvětšoval,“ vzpomínal Zindulka s tím, že tato anabáze skončila na zdravotní prohlídce, kam se vypravil unavený a hladový. „Potkal jsem výčep a dle úsloví pivo je tekutý chléb jsem se stavil na jedno, abych se nasýtil. Do ordinace jsem se vrátil po několikadenním půstu „najedený“ chmelového nápoje a s upravenými kvalitami smyslů i tělesných funkcí. Doktor tehdy poznamenal, že nechápe, jak se k němu mohl dostat na prohlídku před studiem někdo, kdo neslyší, nevidí, ani vychcat se neumí! Jasně se mu

udělalo, až když jsem na něj dýchl.“

Stanislav Zindulka vzpomínal v divadle Krakonoš na velké, jak on říkal staré herce, jako byl Bohuš Záhorský, Eduard Kohout, Vlasta Fabiánová, Vladimír Hlavatý nebo Eva Svobodová. A hlavně na svého velkého kamaráda Bródu. „To bylo vážně obrovské přátelství a já tak nějak vždycky věděl, že špatně dopadne,“ povzdechl si. Ale zároveň prohlásil, že právě pro tu velikost vzájemného vztahu je pro něj Bróda stále živý, na stole má jednu jeho přísnou fotografii a občas si s ní povídá. „Věděl, jak nesnáším chodit na poštu. A jednou mi poslal peněžní poukázku, abych tam musel jít, a na ní bylo deset korun. Ale protože o moji nechuti věděla i naše poštačka, tak mi ty peníze vyplatila doma. Když mi pak Vlastík volal, řekl jsem mu, že jsem na poštu nemusel. Tak to mi tu desetikorunu vrať, řekl on,“ vyprávěl herec.

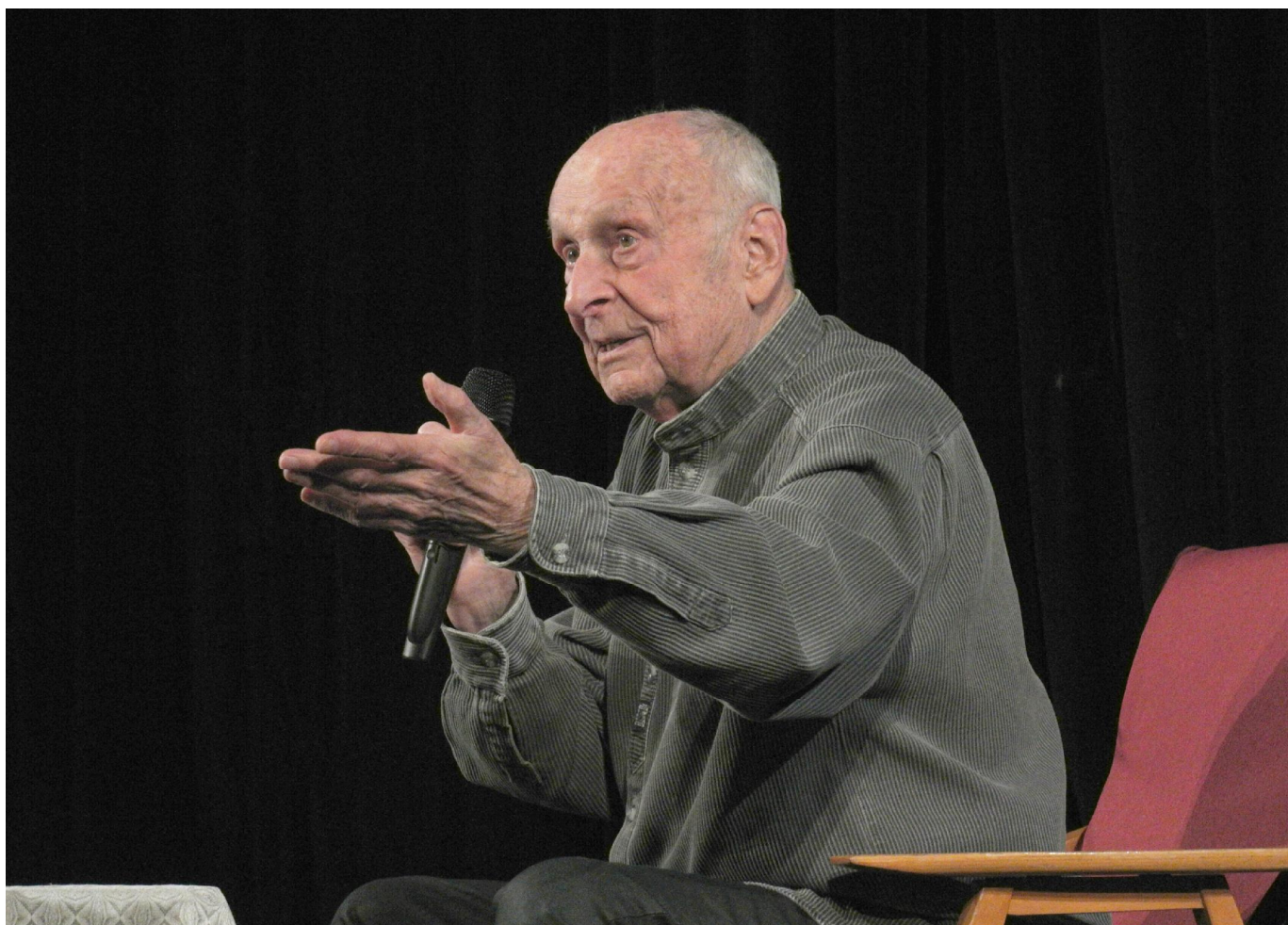
Zindulka prohlásil, že vychází z ochotnické líhně a je na to pyšný. „Ochotníky jsem vždycky ctil a hrát jsem s nimi nikdy ne-

přestal. A když mě pozvete, rád přijedu a něco zahraju,“ slíbil na besedě.

Hrál v Hradci Králové, v Divadle bratří Mrštíků v Brně, v pražských městských divadlech i v Činoherním klubu. Učil na brněnské konzervatoři a napsal učebnici jevištní mluvy. Připomněl také svou spolupráci s loutkovým divadlem Radost. „Práci pro dětského diváka jsem měl vždycky rád, protože ten je nejupřímnější, vždy řekne, co cítí. Jednou jsme tak hráli nějakou pohádku o drakovi – na jevišti se objevovaly dračí hlavy, oheň z nich sršel a najednou se ozvalo z hlediště: Bojím, bojím....a kakám. A za chvíli nám bylo jasné, že ten chlapec byl pravdomluvný,“ smál se Zindulka.

Hrál v mnoha filmech, pohádkách, seriálech, z nichž nejznámější a pro něj herecky nejvýraznější je Vlák dětství a naděje. Za vedlejší roli ve filmu Babí léto získal Českého lva. „Cen je víc. Mám tolik cen a boty číslo 43,“ zlehčoval Stanislav Zindulka, který byl hostem besedy 49. ročníku KDP. (jn)





Zůstaňte, žádá úpěnlivě Panenka



brzdí. Přistoupil tak tiše k režisérci, jež po polibku zaprotěstovala: „Jak mám rozumět tomu, že toho mám za sebou nejvíc.“

Svatka Hejralová za přípravný výbor doporučila svému souboru, aby poklad, jenž si z přehlídky odváží, dobře zakopal a střežil. Hosteska Eliška s půvabným ruměncem ve tváři podotkla, že na práskání není rozhodně připravená a práskat na vlastní matku přece beztravně nemůže. „Mám vás hrozně ráda a tohle představení miluju a viděla jsem všechna jeho uvedení kromě toho lipštátského. A vzhledem k tomu, že právě jen to se nepovedlo, budu na ta ostatní s vámi muset jet jako maskot,“ nabídla své služby strážného anděla půvabná hosteska.

Součástí nedělního loučení byly i další dary zvonům těm, kteří slavili v tomto roce nějaké kulatiny. A tak si zvon a květinu odnesli Hanička a Dróza, Tomáš a Robert – pro nedomáci narozeniny letos slavily spolužačky Hanna Andělová a Jana Droženová společně s mužnými Tomášem Hellmuthem a Robertem Nesvadbou. „Když se vám bude stýskat, zazvoňte, on určitě někdo přiběhne,“ přidala návod na použití zvonu Svatka.

Martin pak na závěr loučícímu se souboru přidal jako dárek poudačku ze Zásady od písmáka Josefa Pavlaty Divadlo.

(jn)

Loučit se ve Vysokém nad Jizerou s vysockým divadelním souborem je situace poněkud komická. „Loučit se s někým, kdo vlastně nikam neodchází, je vskutku neobvyklé. A proto se mi chce říct snad jen jedině: Zůstaňte! Neodcházejte!“ žádal za SČDO Pavel Panenka, který DS Krakonoš o den dříve vítal před divadlem. Dodal, že vysoctí muži jsou sošní, dámy půvabné a všichni pospolu rozdávají z jeviště krásu. S pamětním listem pak vyrazil k souboru se slovy, že sice ví, že se může při předání líbat s kteroukoli z přítomných krás, avšak přítomnost partnerky jej v rozhodování lehce



Dostanou kus zlatého pokladu na cestu

O letních prázdninách se v lese u Vysokého nad Jizerou našel poklad ze 14. století. Údajně ho tvořilo více než 160 stříbrných pražských grošů. Média tvrdila, že náhodný nálezce celý poklad předal úřadům a ponechal si jen desetiprocentní nález.

To však není tak úplně pravda. U bývalé kupecké stezky se totiž našel ne jeden hrnec se 160 stříbrnými pražskými groši, nýbrž hrnců několik plných dosud neznámé zlaté měny. Zlatáky jsou ze zatím neznámé slitiny v tónech hnědi, kterou si je po vyleštění možné splést se zlatem. A protože

nález byl vskutku bohatý a nálezce byl příznivcem ochotnického divadla, předal jej celý do rukou místního divadelního spolku s přáním, aby jednotlivé hrnce putovaly k dalším divadelním souborům celé republiky a osladily tak nesnadné přípravy jejich nových představení. On sám si jako odměnu vyžádal doživotní permanentku na všechna přehlídková představení.

Jak nálezce určil, tak se i stalo. Soubory, se kterými se přehlídka loučí, si odváží domů kus vysockého zlatého pokladu. A tak všem přejeme – užijte jej ve zdraví. (jn)



NOČNÍKOVÉ PŘEDSTAVENÍ VOBSKOČÁKU!

Pod názvem Aby bylo jasno!
se sejdem v úterý 16. října ve 22 hodin.

Škarohlídi a smutníci nechť zůstanou doma!
Těšíme se na vás – o překvapení nebude nouze.

Každých pět minut = kus rukávu

Místní šatna se vyznačuje velmi přátelskou obsluhou. Ostatně jako všechny prostory divadla Krakonoš. Šatnáři jsou nejen vlídní, ale i kreativní a vymýšlejí pro své klienty stále nové hry, jež procvičují jejich pozornost. V jeden velmi pozdní večer, či ještě více brzké ráno – záleží na úhlu pohledu – přišla tak jedna ze členek oddělení šatnářského do hospůdky se slovy: „Vážení přátelé, ráda bych vás jen upozornila, že divadelní šatna je už 45 minut uzavřená. Ráda bych vám popřála příjemnou zábavu a připomněla aktuální změnu poplatků za šatnu. Za každých započatých pět minut vám ustříháme kus rukávu,“ děla s úsměvem ta dobrá žena. (jn)



VOSKOČÁCI – POZOR!

I když jste všichni přijeli připraveni nebo budete zapojeni, je třeba se sejít a vše uspořádat, případně písně zazpívat! Proto se sejdeme v neděli po večerním představení. Tak na hodinu. Přijďte všichni, co se zapojíte!

**Pohov! Půlprezident!
Sraz před Krakonošem!!!**

Všimli jste si, že...

akt loučení má zcela nový čas. Jelikož se od souborů množily žádosti o posunutí loučení přehlídky se souborem, rozhodl se přípravný výbor posunout jeho termín trvale. Z odpolední kávy se tak přesunuje na aperitiv před obědem, bych tak řekla. A skoro bych to viděla na šťastné rozhodnutí, soudě podle včerejší naplněnosti malého sálu. V posledních letech se se souborem loučili v podstatě jen organizátoři. A to byla škoda. Možná, že nyní na tuto milou součást přehlídkového dění zůstane po rozborovém semináři více přehlídkových hostí.

(jn)

DOŠLO DO REDAKCE

Milí přátelé Vysokého!
Rok utekl jako voda v potoce.
Vaše skvělá přehlídka opět začíná!
Pro mne je ctí, že ji mohu alespoň skromně podpořit. Tedy opět „ZLOMTE VAŽ“ a někdy brzy na viděnou!

*Dokonale Váš
Vladimír Altán Mátl*

Pozn. red. – skromná podpora spočívá nejen ve sponzorství finančním, ale i ve věnování dvou darů (pro muže a ženu) na závěrečné vyhodnocení.

Před odpolední besedou

12.32 hodin - jednomu z organizátorů přehlídky se rozzevoni telefon. „Dobrý den, tady Zindulka, platí dnešní odpolední beseda u vás ve Vysokém? Jsem připraven, ale vůz tu ještě není,“ ozvalo se v aparátu. Organizátor známého herce ujistil, že odvoz je pro něj domluvený a určitě bude na místě každou chvíli.

Je 12.34 hodin - dotyčnému zapípá telefon se zprávou: porcelán je zabalen.

14.40 hodin – před divadlo přijíždí bílá limuzína a z ní vystupuje drobný muž

14.59 hodin – dobrý den, jsem Zindulka z Jilemnice, představuje se muž na schodech před divadlem

17.00 hodin – jsem Stanislav Zindulka a to, že budu hercem, jsem se rozhodl před jednaosmdesáti lety, kdy jsem v Jilemnici dostal v tamním ochotnickém souboru svou první roli.



noabe



t-base.cz
elektronická časomíra



NEVDĚK VÁŽNÍKY

metr@stav



GMS
TRANS s.r.o.



NAZM

Colrosys



EMBA
SOLID BOARD & BOXES



Jak to jen říci

Vždycky, když nad čistým papírem
a s tužkou v ruce sedím
a hledám spojení s vesmírem –
no prostě do blba hledím -
dycinky – to se přiznávám,
hledám začátek básně.

A v duchu slova schytávám –
„Lidi – tam je krásně.“
To ale přece nestačí –
vždyť pěkně je nám tu vždycky –
tak koukej na to přitlačit,
říkám si kategoricky.

Sobota – co víc moh bych chtít,
večer byl převeselý –
Bedřich Smetana – Greatest Hits,
no byli skvělí.

V neděli pak pan Zindulka,
pan herec – jak všichni víme.

Libochovice – a pak chvilka,
kdy spolu posejíme.
Začátek prostě jak má být
a včetně předzahrádky,
počasí o jakém můžem snít –
ten týden bude krátký!!!

Tak nad papírem sedávám
se soustředěnou pílí
a slova – slova shledávám –
„No jak to všechno říci...“
(jh)

úterý 16. října 2018

kdý	co	kde
8:30	Skřítkosnění	velký sál
9:00		
0:00	Brněnec	
9:30	seminář	malý sál
10:15	Skřítkosnění	velký sál
0:00		
10:30	Brněnec	
11:30	loučení Sloupnice	malý sál
11:30	loučení Brněnec	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	ISS - DM
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Jiříkovice	před divadlem
17:00	Ženy v ringu, aneb vše o ženách	hasična
17:30		
18:00	Jiříkovice	
20:00	Ženy v ringu, aneb vše o ženách	hasična
20:30		
21:00	Jiříkovice	
22:00	Nočníkové představení	divadlo
22:30		
23:00	česko	
22:00	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda

Větrník, zpravodaj XLIX. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal. Tisk povolen MK ČR E 22952.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč